

tisk farvet Uro over Valutaspørgsmaalet, han vilde begrænse denne Uro til Tiden, efter at Ministeriet havde fremsat sin sidste Række af Forslag. Det er historisk ganske forkert. Den daværende Opposition har skabt den størst mulige Uro om Valutaspørgsmaalet herhjemme, og denne Uro har været i højeste Grad politisk farvet, idet det evig og altid blev paastaaet, at det var denne elendige Regerings Skyld, at Valutaspørgsmaalet stod, som det gjorde; den daværende Opposition gjorde alt, hvad der var muligt, for at inficere Spørgsmaalet med Politik.

Den højtærede Statsminister antydede, at vor Regering skulde have grebet ind paa unneutral Maade i den store Lockout-Kamp i 1922. Jeg ved slet ikke, hvad den højtærede Statsminister sigter til; Regeringen stillede sig aldeles neutralt i dette Spørgsmaal, undtagen for saa vidt som vi — det gælder i alt Fald for mit eget og mine Kollegers Vedkommende —, i de Samtaler, vi havde med ledende Mænd indenfor Arbejdsgiverne, altid betonede den overordentlige Betydning, det havde under den vanskelige økonomiske Situation, om disse Stridigheder kunde bilægges paa fredelig Maade.

Saa sagde den højtærede Statsminister, at det behøvede ikke at blive nogen større Kreds af Varer, denne Importregulering kom til at omfatte. Ja, det kan man jo altid paastaa paa Forhaand, saa længe en Ting ikke er prøvet, men jeg henviser til Erfaringens Vidnesbyrd; i de Lande, hvor man er kommet ind paa denne uheldsvangre Vej, har man stadig grebet længere og længere om sig. Det var ogsaa derfor, den afgaaende Regering saa skarpt afgrænsede det beskedne Forsøg, der fra vor Side gjordes paa Importregulering, til to Varer og erklærede, at derudover vilde Forsøget ikke komme til at strække sig; det var netop, fordi vi var os bevidst, at saa snart der er det mindste flydende i denne Sag, har det en Tilbøjelighed til at flyde ud over alle Bredder, saaledes som det ogsaa har vist sig i Svejts og andetsteds, hvor det har været prøvet.

At det ikke skulde komme til at strække sig over en større Kreds af Varer, men kun komme til at omfatte nogle enkelte Luksusvarer, er i allerhøjeste Grad

usandsynligt, thi hvis det var Tilfældet, vilde det ikke kunne faa en saa gennemgribende Indflydelse paa Handelsbalancen og Betalingsbalancen, som den højtærede Regering venter sig deraf, og det staa ogsaa i en afgjort Modsætning til de Udtalelser, som den højtærede Statsminister er fremkommet med overfor „Vorwärts“. Den højtærede Statsminister siger her, at en socialdemokratisk Regering ikke roligt kan se paa, at den hjemlige Industri ved en Dumpings-Import paa Grundlag af længere Arbejdstid og lavere Lønninger tvinges til Stilstand og Arbejderafskedigelse, eller at lavere Lønninger i Udlandet bringer de danske Arbejders Levestandard i Fare; den tyske Raastofimport og Indførselen af Specialmaskiner og -artikler vil ikke blive hindret, saa meget mere som Danmark i erhvervsmæssig Henseende er henvist til et Gensidighedsforhold.

Denne Udtalelse er i høj Grad interessant, fordi den peger paa et Kærnepunkt i hele Spørgsmaalet, nemlig dette, at en saadan Importregulering, hvad enten man vil det eller ikke, nødvendigt faar en i høj Grad protektionistisk, beskyttelsesvenlig Karakter. Importregulering er jo den strammeste, den skarpeste Form for Beskyttelse, som overhovedet findes, og det er aldeles sikkert, at den ogsaa vil komme til at vise sine Virkninger saaledes her. Men nu har den højtærede Statsminister til Overflod fremhævet det i Ord, der vakte min dybeste Forbavselse, da jeg læste dem, thi jeg troede, det var den højtærede Statsministers Hensigt at gaa forsigtigt frem i denne Sag og ikke skræmme Menigheden alt for meget fra Begyndelsen af. Men i Stedet for siger han med paaskønnelsesværdig Aabenhed, at vi kan ikke roligt se paa, at den hjemlige Industri ved en Dumpings-Import tvinges til Stilstand og Arbejderafskedigelse eller ved lavere Lønninger i Udlandet, og undtager saa den tyske Import af Raastoffer og Specialmaskiner, hvad der utvivlsomt giver det hele en overordentlig omfattende Karakter. Og at denne Udtalelse ikke bliver misforstaaet fra rette Side, viser den begejstrede Tilslutning, den Dagen efter fandt i „Nationaltidende“: at her var der dog Gudskelov endelig en Minister, der havde Blik for, hvorledes Forholdet skulde ordnes.